

DÖME PIROSKA

.A falusi családdal -ahol Gyurit tartották -- a Király családon keresztül kerültem kapcsolatba. Őket a kommunista mozgalmon keresztül ismertem meg. A Király család egyik fia szervezte meg a bányász szervezetet Tatabányán. Levittem oda először a gyereket és ő vitt ki Tardosra engem. Ott ismertetett meg a nagynénjével, Rézi nénivel, aki nevelte a gyereket. A mese az volt, hogy én hadiüzembe dolgozom, a lakásomat kibombázták és a férjem a fronton van. A gyereket idehozom a bombázások elől, nekem viszont dolgozni kell Budapesten. A bányászok közé akartam menni, megszoktam őket. Egy csodálatos kapcsolat volt. Mai napig nem értem, miért hallgattak úgy rám... Ez az, amit még nem tudok. Még most is beszámolnak nekem. Mai napig. 1945-48-ig lázas időszak volt, főként az elején, egyrészt az embereknek magukat meg magamat is rendbe kellett tenni. Sokan megbetegedtek, sokan nélkülöztek... Ugyanakkor a romokat el kellett takarítani. Az emberekben is égett a tettvágy, olyan felfokozott munka folyt, hogy azt nem tudom elmondani. Mindent meg akartunk változtatni. Minden csodát akartunk csinálni. Nagyon szép időszak volt ilyen szempontból. Az építés időszaka. Ez a lelkesedés körülbelül 3 évig tartott. Persze értek csalódások is. Az első 3 év a felszabadulás után nem egészen olyan volt, mint ahogy az ember elképzelte.